

N:o 24.

Laskiaissunnuntaina.

Evank. Luukk. 18: 31–43.

Ja hän otti tykönsä ne kaksitoistakymmentä, ja sanoi heille: katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täytettämän, kuin profetaailta ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat. Sillä hän annetaan ylön pakanoille, pilkataan, ja häväistään, ja syljetään. Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen, ja kolmantena päivänä on hän nouseva ylös. Ja ei he mitään näistä ymmärtäneet. Ja tämä puhe oli heiltä niin peitetty, ettei he ymmärtäneet, mitä sanottiin. Niin tapahtui, koska hän Jerikoa lähestyi, että yksi sokia istui tien vieressä kerjäten. Ja kuin hän kuuli kansan käyvän ohitse, kysyi hän: mikä se oli? He sanoivat hänelle: Jesus Natsarenius tästä meni. Ja hän huusi ja sanoi: Jesus, Davidin poika! armahda minua! Niin ne, jotka menivät ohitse, toruivat häntä vaikenemaan; mutta hän huusi sitä enemmän: Davidin poika, armahda minua! Niin Jesus seisahtui, ja käski häntä taluttaa tykönsä. Ja kuin hän lähestyi, kysyi hän häneltä, sanoen: mitäs tahdot, että minun pitää sinulle tekemän? Hän sanoi: Herra, että minä näköni jälleen saisin. Ja Jesus sanoi hänelle: ole näkevä: sinun uskos auttoi sinua. Ja hän sai kohta näkönsä, ja seurasi häntä, ja kunnioitti Jumalaa: ja kaikki kansa, kuin sen näkivät kiittivät Jumalata.

Tämäkin evankeliumi esittää meille nuo kaksi asiaa, **uskon** ja **rakkauden**, sekä siinä, kun Kristus sanoo **menevänsä Jerusalemiin piinattavaksi**, että sokeassa, jota Kristus palvelee ja auttaa. Ensimmäinen kohta, **usko**, todistetaan sillä, ettei Raamattua muulla kuin Kristuksen kärsimisellä täytetä. Raamattu ei puhukkaan muusta kuin Kristuksesta asettaen kaikki Kristuksen tehtäväksi, jonka tulee se kuolemallansa täyttää. Mutta jos kerran **hänen** kuolemansa täytyi se tehdä, niin ei meidän kuolemallamme ole siinä mitään tekemistä, sillä meidän kuolemamme on synnillinen ja kirottu kuolema. Jos taas meidän kuolemamme on synnillinen ja kirottu, vaikka se sentään on korkein ja raskain kärsimys ja onnettomuus, niin mitä ansiota on sitten meidän muilla kärsimyksillämme ja vaivoillamme? Ja koska taas meidän kärsimyksemme ovat mitätöntä ja joutavaa, mikä vaikutus olisi sitten hyvillä töillämme, koska kärsimykset

ovat aina ylevämpiä ja parempaa kuin työt? Kristuksen täytyy tässä olla yksin kaikki toimittamassa, ja tästä tulee uskon pitää lujasti kiinni.

Mutta tällaisia sanoja puhuu hän ennakkolta, ennenkuin oli täyttänyt kärsimyksensä, ollessaan matkalla Jerusalemin Pääsiäisjuhlaan, jolloin opetuslapsilla kaikkein vähimmin oli mielessä hänen kärsimyksensä, varustautuivat vaan olemaan juhlaan iloisia. Näin menettelee hän sen vuoksi, jotta he sittemmin yhä enemmän vahvistuisivat uskossa muistelllessaan hänen sellaista heille ennakkolta sanoneen ja vapaaehtoisesti antautuneen kärsimään, ymmärtäen ettei hän vihollistensa juutalaisten väkivallan eikä viekkauksen kautta tullut ristiinnaulituksi. Samaahan oli Jes. 53: 7 jo aikoja sitten ennustanut, että hän oli vapaaehtoisesti ja mielellään antautuva uhrattavaksi. Enkelitkin muistuttavat samaa vaimoille Pääsiäispäivänä, Luukk. 24: 6, että heidän pitäisi näitä hä-

nen tässä lausumiaan sanoja ajatella, jotta tietäisivät ja sitä lujemmin uskoisivat, että hän on tahtonut tällaista kärsiä meidän hyväksemme.

Ja oikea perustus Kristuksen kärsimisen ymmärtämiseen on se, että huomataan ja ymmärretään ei ainoastaan hänen kärsimyksensä vaan myöskin hänen tähän kärsimiseen halukasta sydäntään ja tahtoaan. Sillä joka hänen kärsimystensä niin katselee, ettei näe siinä hänen sydäntään ja tahtoaan, hänen täytyy siitä paljoa pikemmin peljestyä kuin iloita. Mutta jos katsotaan siinä hänen sydämensä ja tahtonsa mieluisuutta, niin synnyttää se oikeaa lohdutusta, uskallusta ja halua Kristukseen. Sentähden ylistääkin Ps. 40: 8, 9 tällaista Jumalan ja Kristuksen mieluisuutta hänen kärsimyksessään sanoen: **Raamatussa on minusta kirjoitettu. Sinun tahtos, minun Jumalani, teen minä mielelläni.** Saman johdosta myöskin Hepr. 10: 10 lausuu: **Tämmöisen tahdon kautta me kerran pyhitetyt olemme.** Ei tässä sanota: Kristuksen kärsimisen ja veren kautta, vaikka sekin on totta, vaan Jumalan ja Kristuksen tahdon kautta, joten heillä molemmilla on ollut sama tahto pyhittää meitä Kristuksen veren kautta.

Tällaista tahtoa kärsimiseen osoittaa hän tässäkin evankeliumissa, jossa ennakoita julistaa tahtovansa **mennä Jerusalemiin, sinne ristiinnaulittavaksi**, aivan kuin sanoisi: Katsokaa minun sydäntäni, että minä tätä teen vapaaehtoisesti, pakottamatta ja mielelläni, jotta ette siitä peljestyisi ettekä kauhistuisi, kun tulette tätä nyt näkemään ja teistä tuntuu, kuin tekisin tätä vastahakoisesti, pakosta ja ylönannettuna sekä juutalaisten väkivallan alaiseksi joutuneena.

Mutta **ei opetuslapset mitään näistä ymmärtäneet**, sanoo hän, **ja tämä puhe oli heiltä peitetty.** Tämä tarkoittaa: Järkeä, liha ja veri ei voi ymmärtää eikä käsittää, että Raa-

matun pitäisi siitä puhua, kuinka ihmisen poika piti ristiinnaulittaman; vielä vähemmin se ymmärtää, että tämä on hänen oma tahtonsa ja että hän sen mielellään tekee. Se, näet, ei usko eikä tiedä tämmöistä meille tarpeelliseksi, sillä se tahtoo itse töillensä liikkua Jumalan edessä. Jumalan täytyy senvuoksi se ilmoittaa henkensä kautta sydämissä sen lisäksi, mitä hän ulkonaisesti sanoilla julistaa korvin kuultavaksi. Vieläpä nekin, joille Henki sisällisesti sen ilmoittaa, uskovat sitä aivan työläästi ja joutuvat siinä ymmälle. Näin suuri ja ihmeellinen asia se on, että ihmisen poika vapaaehtoisesti ja mielellään antautuu ristiinnaulittavaksi Raamattua täyttääkseen, se on: meidän hyväksemme. Tämä on salaisuus ja pysyykin salaisuutena.

Tästä tulee näkyviin, kuinka mielettömästi ne tekevät, jotka opettavat ihmisen kipuja ja kuolemaa kärsivällisesti kestävänsä sillä syntiänsä sovittaaksensa ja armoa saavuttaaksensa, ja erittäinkin ne, jotka lohduttavat oikeuden kuolemaan tuomitsemia tai muita kuoleman lähellä olevia, sanoen että jos mielellään kärsimisiinsä taipuvat, annetaan heille sen kautta kaikki synnit anteeksi. He ovat viettelijöitä, sillä he salaavat Kristuksen ja hänen kuolemansa, joka on meidän lohdutuksemme, ja johdattavat ihmiset väärin uskaltamaan omaan kärsimiseensä ja kuolemaansa. Tämä on kaikkein hirmuisinta, mitä ihmiselle voi hänen viimeisillä hetkillänsä tapahtua, sillä sitten hänet viedään suoraa päätä helvettiin.

Mutta opi sinä sanomaan: Mitä kuolemas-tani ja kärsimyksistäni? Minun kuolemani ja kärsimykseni ei ole mitään, enkä tahdokkaan sitä pitää enkä kuulla lohdutuksenani. Kristuksen kärsiminen ja kuolema on lohdutukseni, se on minun syntein anteeksi saamiseni turvana. Oman kuolemani tahdon minä kärsiä vapaasti ja ilmaiseksi Jumalani ylistykseksi ja kunniaksi ja lähimmäiseni hyödyksi ja palve-

lukseksi, enkä vähintäkään missään siihen uskaltaa.

Urhoollisesti kuolla ja kuolemaa kärsivällisesti kestää tahi muuta kipua mielellänsä kantaa on tykkänään toinen asia, kuin sellaisen kuoleman kautta tavoitella syntien sovitamista ja Jumalan armon saamista. Edellistä ovat pakanatkin tehneet ja tekee vieläkin moni roisto ja heittiö ihminen. Mutta jälkimmäinen on myrkyllinen ja surmaava lisäys, perkeleen keksintöä, kuten kaikki muutkin valheet, joilla hän on opettanut meitä luottamaan ja panemaan lohdutuksemme omiin tekoihimme ja töihimme. Sitä on kavahdettava. Yhtä lujasti kuin minun tulee panna vastaan, jos joku opettaa minua menemään luostariin autuaaksi tullakseni, yhtä ankarasti tulee minun ponnistella vastaan, jos joku kuolinvuoteella ni tahtoo saattaa minun lohdutustani ja toivoani perustumaan omaan kuolemaani ja kärsimykseeni, ikäänkuin tästä olisi minulle hyötyä syntieni poispesossa. Näiden molempien kautta, näetkös, kielletään Jumala ja Kristus, hänen armonsa pilkataan ja hänen evankeliuminsa väärennetään. Paljoa paremmin tekevät ne, jotka ristinkuvaa kuolevalle näyttävät ja muistuttavat hänelle Kristuksen kuolemaa ja kärsimystä.

Tästä täytyy minun jutella esimerkki ja kokemus, joka asiaa hyvin valaisee eikä ole vähäiseksi arvattava. Olipa kerran hyväntah- toinen erakko, joka oli myöskin opetettu näin uskomaan inhimilliseen ansioon. Hänen tuli lohduttaa erästä kunnan miestä tämän kuolinvuoteella ja hän ryhtyi reippaasti asiaan ja lohdutti kuolevaista näin: ”Rakas ystäväni, kestä vaan kuolema kärsivällisesti ja mieluisasti, ja minä tahdon panna sieluni pantiksi, että sinusta tulee ijankaikkisen elämän lapsi”. No niin! Toinen lupasi ja kuoli tällaisessa lohdutuksessa kärsivällisesti. Mutta kolmen tai neljän päivän kuluttua sairastui erakkokin

kuolettavasti; silloinpa saapui tuo oikea mestari, herra Katumus, ja avasi hänen silmänsä näkemään, mitä hän oli tehnyt ja opettanut. Siinä sitten makasi erakko kuolemaansa asti voivotellen neuvoaan ja lohdutustaan, jonka toiselle oli antanut: ”Voi surkeata, minkä neuvon hänelle annoin!” Kevytmieliset ihmiset nauroivat hänelle, kun hän ei itsensä kanssa samoin menetellyt, kuin toista oli opettanut, sekä käskivät häntä lohdullisesti kuolemaan heidän sielujensa takauksella. Mutta häntä kauhistutti nyt ei ainoastaan oma kuolemansa vaan myöskin neuvo, jonka hän toiselle oli niin varmasti antanut, ja jonka hän nyt niin julkisesti kirosi ja peruutti.

Mutta nähtävästi on Jumala sanonut hänelle, mitä Luukk. 4: 23 on kirjoitettuna: **Parantaja, paranna itses, ja 12: 21: Niin käy sille, joka ei ole rikas Jumalassa.** Tässä talutti varmaan toinen sokea toista, lankesivat molemmat kuoppaan ja joutuivat molemmat kadotukseen. Edellinen sen vuoksi, että erkani ajasta luottaen omaan kärsimiseensä ja kuolemaansa, jälkimmäinen taas, koska hän epäili Jumalan armoa eikä sitä tuntenut, vaan vieläpä arveli hyvinkin valmis olevansa täältä lähtemään, ellei tuota syntiä olisi tehnyt. Näin pysyi Kristus kummassakin tapauksessa tunte mattomana kielletynä. Samoin erehtyvät muutamat kirjat, joihin P. Augustiinuksen ja muiden opettajain lauseita voidaan lukea, joiden mukaan kuolema on ovi elämään ja lääke syntiä vastaan, vaikka sillä ei näy tarkoitettavan Kristuksen kuolemaa ja kärsimystä. Mutta niin vähäpätöinen kuin tämä esimerkki onkin, niin mestarillisesti opettaa se meitä, ettei Jumalan edessä mikään työ, ei mikään kärsimys eikä mikään kuolema voi auttaa eikä kestä. Eihän, näet, voida tässä kieltää ensimmäisen tehneen mitä jaloimman työn, kun nimittäin kesti kuoleman kärsivällisyydessä, jossa varmaankin vapaa tahto on tehnyt parhaansa, ja

kuitenkin joutui hän kadotukseen, jonka toinen epätoivollaan tunnustaa ja hyvin todistaa. Joka näitä molempia ei usko, hänen täytyy ne kerran itse saada kokea.

Olkoon tämä kylliksi puhuttu uskosta Kristuksen kärsimiseen. Samoin kuin hän nyt mieluisasti on antanut itsensä meidän edestämme, samoin tulee meidänkin saman rakkauden esimerkin mukaan antaa itsemme lähimmäisemme edestä kaikkinemme, mitä meillä on. Siitä olemme muualla kyllin puhuneet, että Kristuksesta on kahdella tavalla saarnattava, mutta sitä puhetta ei kukaan ota ymmärtääkseen, koska tämä sana on salattu. **Sillä ei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, kuin Jumalan Hengen ovat**, 1 Kor. 2: 14.

Evankeliumin toinen osa puhuu **sokeasta**. Siinäkin loistavat kirkkaasti ja selvästi nuo kaksi asiaa: Kristuksen **rakkaus** sokeata kohtaan ja sokean **usko** Kristukseen; me tahdomme lyhykäisesti tarkastaa sokean uskoa.

Ensiksi kuulee hän Kristuksesta sanottavan, että hän on siitä kulkeva ohi. Jo ennekin oli hän kuullut, että Jeesus Natsarealainen oli hyväntahtoinen mies, joka jokaista avunantaja auttoi. Tällaisesta kuulosta oli hänessä kasvanut usko ja luottamus Kristukseen, niin ettei hän epäillyt häneltä apua saavansa. Tällaista uskoa ei hänen sydämessään olisi voinut olla, ellei hän ennakolta olisi hänestä kuullut ja tietänyt, sillä usko ei synny ilman kuulemista.

Toiseksi uskoo hän lujasti eikä epäile asian niin olevan, kuin on hänestä kuullut, jonka seuraavat merkit osoittavat. Vaikka kohtakaan ei hän Kristusta näe eikä tunne, ja jos hän olisi hänen tuntenutkin, ei hän kuitenkaan olisi voinut arvata eikä päättää, oliko Kristuksella sydäntä ja tahtoa häntä auttamaan, niin hän kuitenkin uskoo suorastaan sen, mitä oli kuullut hänestä sanottavan. Hän

perustaa siis luottamuksensa tällaiseen sanomaan ja puheeseen, eikä hän siinä petykkään.

Kolmanneksi hän tämän uskonsa nojalla huutaa ja rukoilee, kuten P. Paavali Room. 10: 13, 14 tätä järjestystä kuvailee: **Kuinka he sitä avuksensa huutavat, jonka päälle ei he uskoneet?** ja: **Jokainen kuin Herran nimeä avuksensa huutaa, tulee autuaaksi.**

Neljänneksi hän vapaasti tunnustaakin Kristuksesta ketäkään säikähtämättä: siihen pakottaa häntä hätä, niin ettei hän muilta apua tiedustele. Tämä se onkin oikean uskon luonto, että se tunnustaa Kristuksen siksi, joka voi ja tahtoo auttaa, jota toiset häpeävät ja kammoavat maailman edessä.

Viidenneksi saa hän taistella ei ainoastaan omantuntonsa kanssa, joka epäilemättä huomautteli hänen olevan kelvottoman apua saamaan, vaan myöskin niiden kanssa, jotka häntä uhkailivat ja käskivät vaikenemaan ja jotka näin tahtoivat peljättää hänen omaatuntoansa ja saattaa hänet näkemään erotusta oman kelvottomuutensa ja Kristuksen ansiollisuuden välillä sekä sen johdosta epäilemään. Sillä missä usko syttyy, siellä syttyy myöskin taistelu ja kilvoitus.

Kuudenneksi pysyy hän lujana, tunkeutuu läpi ja voittaa, ei anna koko maailman, eikä omantuntonsakaan, riistää itseltään luottamustansa. Näin saa hän rukouksensa kuulluksi ja saavuttaa Kristuksen, joka seisautuu, käskkee tuoda hänet tykönsä ja tarjoutuu tekemään, mitä hän tahtoo. Näin tapahtuu kaikille, jotka vaan lujasti pysyvät Jumalan sanassa, ummistavat silmänsä ja korvansa perkeleelle, maailmalle ja itselleen sekä menettelevät, kuin ei taivaassa ja maassa olisi muita kuin he ja Jumala yksinänsä.

Seitsemänneksi seuraa hän Kristusta, se on: hän kulkee Kristuksen astelemaa rakkauten ja ristin tietä, tekee vanhurskauden töitä ja hänen on hyvä olla ja elää, sillä hän ei vaivaa

itseään hulluntöillä, joissa tekopyhät hikoilevat.

Kahdeksanneksi hän kiittää ja ylistää Jumalaa tehden näin hänelle oikean ja kelpaavan uhrin Ps. 50: 23 mukaan: **Joka kiitosta uhraa, se ylistää minua, ja siinä on se tie, että minä osoitan hänelle Jumalan autuuden.**

Yhdeksänneksi saattaa hän monen muunkin Jumalata kiittämään, sillä kristitty on hyödyksi ja parannukseksi jokaiselle ja lisäksi vielä Jumalalle ylistykseksi ja kunniamaan päällä.

Viimeiseksi me näemme, kuinka Kristus töillä ja sanoilla houkuttelee meitä uskoon. **Ensiksi** töillä siinä, että niin ottaa sydämelensä sokean asian ja antaa huomata, kuinka suuresti usko häntä miellyttää, niin että hän joutuu ikäänkuin sen vangiksi, seisahtuu ja tekee, mitä sokea sellaisessa uskossa pyytää. **Toiseksi** sanoilla siinä, että hän ylistää sellaista uskoa ja sanoo: Sinun uskos on sinua auttanut. Näin lykkää hän ihmetyön kunnian pois tyköänsä ja omistaa sen sokean uskolle. Sanalla sanoen usko on varma siitä, mitä se rukoilee ja sitä paitsi on se meidän suuri kunniamme Jumalan edessä.

Tämä sokea merkitsee hengellistä sokeata, jonkalaiseksi jokainen ihminen Aadamista syntyy, ja joka ei Jumalan valtakuntaa näe eikä tunne. Mutta armoa on se, että hän tuntee ja tunnustaa sokeutensa ja haluaa siitä päästä. Nämä ovat pyhiä syntisiä, jotka vikansa tuntevat ja armoa huokaavat. Mutta **hän istuu tien vieressä kerjäten**, se on: hän istuu lain opettajien keskuudessa apua rukoillen; mutta tämä on kerjuuta, ja hänen täytyy töissä raataa ja apua etsiä. Kansa kulkee ohitse antaen hänen istua, se on: lain kansa meluaa ja toittottaa töitten-oppiansa, kulkee Kristuksen edellä ja Kristus käyskentelee perässä. Mutta kun hän kuulee Kristuksesta, se on: kun tällainen sydän kuulee evankeliumia ja uskon saarnaa, niin se huutaa ja parkuu eikä ole sillä yhtään lepoa, ennenkuin on tullut Kristuksen tykö. Mutta ne, jotka häntä käskevät vaikenemaan ja toruvat, ne ovat töitten opettajia; nämä ne tahtovat uskon oppia ja huutoa tukauttaa ja vaientaa, mutta täten he vaan yhä enemmän kiihottavat sydämiä, sillä evankeliumi on sen laatuinen, että mitä ankarammin sitä vastustetaan, sitä enemmän se edistyy. Näkönsä jälleen saatua on sokean kaikki työ ja elämä aulaa Jumalan ylistystä ja kunniaa ja hän kulkee riemuiten Kristuksen perässä, niin että koko maailma ihmettelee ja siitä parantuu. Amen.